

Arrest

nr. 60 420 van 28 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 november 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van de eerste verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger te zijn van Armeense origine, geboren op 25 augustus 1979 in de Armeense hoofdstad Jerevan. Sinds 2001 bent u samen met L. H. (O.V. 6.547.768). Op 31 maart 2008 huwde u officieel met haar voor de burgerlijke stand in Jerevan.

Uw problemen begonnen nadat u op 22 juni 2006 getuige was van de moord op uw vriend, S. Z.. U was die dag bij hem thuis samen met een andere vriend, A. genaamd, toen hij een telefoontje kreeg met de melding dat zijn restaurant in brand stond. Na de dood van zijn vader had S. het restaurant geërfd. Er waren al een tijdje problemen omwille van de eigendom van het restaurant, onder meer met V. H.. S. sprong in zijn auto en reed naar zijn restaurant om te kijken of het inderdaad in brand stond. U stapte in de auto van A. en ging S. achterna. Toen jullie zich in de Tichinastraat bevonden, ter hoogte van het

kruispunt 'Bank', kwam een man vanonder een afdakje en begon met een automatisch geweer op de wagen van S. te schieten. Vervolgens werd zijn wagen door twee andere wagens klem gereden op het kruispunt. De schutter liep naar de wagen van S. en schoot opnieuw. Daarna stapte hij in een van de auto's die S.'s wagen klem gereden had, waarna beide auto's vertrokken. S. reed voort, maar verloor de controle over het stuur en botste op een vrachtwagen die aan de rechterkant geparkeerd stond. Vanuit A.'s auto zag u wat er allemaal gebeurd was en toen jullie bij S. aankwamen, was hij al dood. Jullie belden de ziekenwagen en ook de politie kwam ter plaatse. Tegenover de politie verklaarden u en A. dat jullie pas aankwamen en jullie niet gezien hadden wat er gebeurd was, terwijl u er eigenlijk van overtuigd was dat V. H. achter de moord zat. Bij dit incident viel ook nog een onbedoeld vrouwelijk slachtoffer. Enkele dagen na de begrafenis, die plaatsvond drie dagen na de moord, werd u op weg van het werk naar huis benaderd door 5 onbekende mannen. Ze zeiden u dat u zeker uit Armenië moest vertrekken als u niet wilde dat u hetzelfde zou overkomen als S., aangezien u wist wie de opdrachtgever van de moord was. Enkele dagen later kreeg u een telefoontje met de melding dat dit geen grap was. Daarop besloot u met uw vrouw naar Rusland te vertrekken. Jullie gingen naar Tjumen, waar jullie ongeveer een jaar en acht maanden illegaal verbleven. U werkte in de bouw en op die manier voorzagen jullie in jullie levensonderhoud. Op 15 februari 2008 besloten jullie naar Armenië terug te keren, aangezien uw vrouw zwanger was en jullie nog niet officieel gehuwd waren. Jullie veronderstelden bovendien dat het gevaar ondertussen wel geweken zou zijn. Jullie gingen terug in jullie oude huis wonen en u hervatte uw vroegere job. Maar toen u ongeveer 10 dagen na uw aankomst van uw werk naar huis terugkeerde, stopte er een auto naast u. Het raam ging naar beneden en de inzittenden richtten een wapen op u en bevalen u in de auto te stappen, wat u uit schrik ook deed. U werd geblinddoekt en overgebracht naar een half afgewerkt gebouw op een onbekende plaats. Daar werd u mishandeld en onder druk gezet om Armenië opnieuw te verlaten. U probeerde uit te leggen waarom u was teruggekeerd, maar daar hadden uw aanranders geen oren naar. Ze gaven u uiteindelijk 3 dagen de tijd om uit Armenië te vertrekken en lieten u gaan. Nog diezelfde dag ging u naar een klein ziekenhuis in uw buurt om er een röntgenfoto te laten nemen. Hieruit bleek dat 2 van uw ribben gebroken waren. Later kreeg u nog een telefoontje waarin u nogmaals aangemaand werd om Armenië te verlaten. Na dit telefoontje ging u samen met uw vrouw naar een vriend in Sisyan. Op 31 maart 2008 gingen jullie naar Jerevan om er officieel te huwen voor de burgerlijke stand, waarna jullie naar Sisyan terugkeerden. Op 25 april 2008 gingen jullie opnieuw naar Jerevan omdat uw vrouw moest bevallen. Twee dagen na de bevalling, die plaatsvond op 28 april 2008, ging u uw vrouw en kind ophalen van het ziekenhuis. Onderweg werd u opnieuw geconfronteerd met Vartan en zijn handlangers. Zij maanden u nogmaals aan Armenië te verlaten en gaven u hiervoor nog even de tijd. Hierop bracht u uw vrouw en pasgeboren kind naar uw schoonouders en verliet zelf het land op 5 mei 2008. U ging opnieuw naar Tjumen, waar u aan de slag ging in een bakkerij. Twee maanden later kwamen uw vrouw en kind eveneens naar Tjumen. Toen de bakkerij ging sluiten, moest u noodgedwongen ander werk zoeken, wat echter niet gemakkelijk was, aangezien u in Rusland niet geregistreerd was. Daarom besloot u om met de hulp van een vriend van uw vader, Samvel genaamd, naar Europa te vertrekken. Op 2 december 2009 reisde u samen met uw gezin met het vliegtuig van Tjumen naar Kaliningrad, waar u tot 13 december 2009 verbleef in een huis verzorgd door de man die uw reis regelde, Ivan genaamd. In de nacht van 13 september 2009 bracht Ivan jullie met de auto naar een bos in een onbekend land. Onbekende mensen stapten samen met jullie een viertal uur door het bos, totdat jullie een weg bereikten waar een auto jullie stond op te wachten. Vermoedelijk bevonden jullie je op dat moment op Pools grondgebied. De auto bracht jullie naar België, waar jullie op 15 december 2009 aankwamen. De volgende dag, op 16 december 2009, vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Armenië problemen kende met de vermoedelijke opdrachtgever van de moord op uw vriend, S. Z., waarvan u zelf getuige was.

Er dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U verklaarde dat u getuige was van de moord op uw vriend, S. Z., waarna u door de politie ondervraagd werd (CGVS, p. 10). Ongeacht het feit dat u tegenover de politie verklaarde niets gezien te hebben (CGVS, p. 10), kon u de Belgische asielinstanties geen enkel document voorleggen waaruit blijkt dat u daadwerkelijk verklaringen hebt afgelegd bij de politie. Daarnaast vertelde u dat u in februari 2008, ongeveer 10 dagen na uw terugkeer naar Armenië, door mannen van Vartan, die u als de opdrachtgever van de moord op uw vriend beschouwt, gedurende drie uur vastgehouden en mishandeld werd (CGVS, p. 10-11). Na uw vrijlating ging u naar een klein ziekenhuis in uw omgeving om er een röntgenfoto te laten nemen. Hieruit bleek dat twee van uw ribben gebroken waren (CGVS, p. 14). Ook hiervan kon u het Commissariaat geen enkel tastbaar bewijs voorleggen. In dit verband moet bovendien opgemerkt worden dat u zich de naam van het

ziekenhuis merkwaardig genoeg niet meer kon herinneren (CGVS, p. 14). Daar komt nog bij dat u en uw vrouw ongerijmde verklaringen aflegden met betrekking tot het tijdstip waarop u dit ziekenhuis bezocht hebt. Zo gaf u aan dat u nog op de dag van uw mishandeling naar het ziekenhuis ging (CGVS, p. 14), terwijl uw vrouw stelde dat u niet de dag van het incident zelf, maar pas later naar de polikliniek ging (CGVS vrouw, p. 11). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Voorts moet opgemerkt worden dat u opvallend genoeg geen idee had wie de schutter was die uw vriend vermoordde (CGVS, p. 12), terwijl zijn naam uitgebreid in de media is verschenen (CGVS, p. 13). Verder maakte u melding van het feit dat er bij de moord ook een onbedoeld slachtoffer is gevallen, al kon u haar evenmin bij naam noemen (CGVS, p. 11 en 12). Daarnaast stelde u dat uw vriend A., in wiens auto u zat op het moment van de moord, eveneens problemen kende omdat hij net als u getuige was geweest van de moord (CGVS, p. 15). Opmerkelijk genoeg had u echter geen idee welke problemen hij precies gekend zou hebben (CGVS, p. 15-16). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

U slaagde er verder niet in het Commissariaat-generaal uw Armeens paspoort voor te leggen. U verklaarde dat uw paspoort was achtergebleven bij de persoon die jullie reis geregeld had (CGVS, p. 7). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, te meer omdat u niet eens wist waarom hij het paspoort niet kon teruggeven (CGVS, p. 7). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort, het identiteitsdocument van de Armeense staatsburger bij uitstek, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, moet vastgesteld worden dat u geen enkele poging ondernomen heeft om uw problemen kenbaar te maken en hulp te verkrijgen van uw autoriteiten. Zo verklaarde u net na de moord aan de politie dat u niets gezien had, terwijl u ooggetuige was geweest van de moord (CGVS, p. 10). Verder heeft u naar aanleiding van alle incidenten waarvan u het slachtoffer werd nooit ergens klacht ingediend (CGVS, p. 16). Zo diende u geen klacht in naar aanleiding van de mishandelingen die u in februari 2008 zou hebben ondergaan, noch aangaande de bedreigingen bij het ziekenhuis (CGVS, p. 15). Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw militair boekje en huwelijksakte, de geboorteakte van uw vrouw en die van uw kind) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw huwelijksakte alsook de geboorteaktes van uw vrouw en kind bevatten louter informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Uw militair boekje bevat uitsluitend informatie aangaande uw militaire loopbaan, maar niet aangaande de problemen die u in Armenië gekend zou hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing in hoofde van de tweede verzoekster luidt als volgt :

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger te zijn van Armeense origine, geboren op 31 juli 1979 in de Armeense hoofdstad Jerevan. In 2001 huwde u op traditionele wijze met H. Z. (O.V. 6.547.768). Op 31 maart 2008 liet u dit huwelijk ook officieel registreren bij de burgerlijke stand in Jerevan.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omdat uw man er problemen kende. De problemen van uw man begonnen nadat hij op 22 juni 2006 getuige was van de moord op zijn vriend S. Z.. Sindsdien werd hij door de moordenaar en zijn kompanen onder druk gezet om Armenië te verlaten. Tegenover de politie verklaarde uw man echter dat hij niets gezien had, uit schrik dat hem hetzelfde zou overkomen als zijn vriend. Kort na de begrafenis van zijn vriend, werd uw man door enkele mannen benaderd. Ze waarschuwdeden hem dat hij Armenië zou moeten vergeten indien hij niet hetzelfde lot van zijn vriend wou ondergaan. Uw man werd ook telefonisch onder druk gezet. Daarom besloten jullie om naar Rusland te gaan, meer bepaald naar Tjumen. Daar verbleven jullie tot februari

2008. U was op dat moment immers zwanger en jullie huwelijk was nog niet officieel geregistreerd. Daarom besloten jullie naar Armenië terug te keren. Jullie gingen er bovendien vanuit dat de situatie ondertussen bekoeld zou zijn. Uw man hernam zijn vroegere werk als juwelier en jullie gingen terug in jullie oude huis wonen. Kort na jullie terugkeer werd uw man echter opnieuw lastiggevallen. Toen hij op een dag op weg was van het werk naar huis, stopte er plots een wagen naast hem, van waaruit een wapen op hem werd gericht. De inzittenden namen uw man mee, bedreigden en mishandelden hem. Toen hij terug thuis kwam was hij ernstig toegetakeld en toen jullie later naar de polikliniek gingen, bleek dat hij twee gebroken ribben had. Op 31 maart 2008 gingen jullie naar de burgerlijke stand in Jerevan om er jullie huwelijk officieel te laten registreren. Op 28 april 2008 schonk u het leven aan uw zoon. Kort na de geboorte van jullie zoon vertrok uw man opnieuw naar Tjumen, aangezien hij opnieuw bedreigd was. Zelf verbleef u met uw zoontje nog twee maanden bij uw moeder, alvorens u uw man in Tjumen ging vervoegen. Uiteindelijk besloten jullie met de hulp van een vriend van uw schoonvader naar Europa te vertrekken omdat jullie in Rusland geen registratie hadden, wat het erg moeilijk maakte om er te werken en te wonen.

U verliet Rusland uiteindelijk begin december 2009. Samen met uw man en kind nam u het vliegtuig van Tjumen naar Kaliningrad. In Kaliningrad verbleven jullie gedurende tien dagen in een huis geregeld door de persoon die verantwoordelijk was voor jullie reis, Ivan genaamd. In de nacht van 13 december 2009 bracht Ivan jullie met de auto naar een bos in een onbekend land. Vervolgens begeleidden een aantal jongens u door het bos, wat ongeveer vier uur in beslag nam. Uiteindelijk bereikten jullie een weg, waar een auto jullie stond op te wachten. Deze auto bracht jullie naar België, waar jullie op 15 december 2009 aankwamen. De volgende ochtend, op 16 december 2009, vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 10). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, H. Z. (O.V. 6.547.768), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, H. Z. (O.V. 6.547.768), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, huwelijksakte en de geboorteakte van uw kind) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Elk van deze documenten bevat immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, doch niet met betrekking tot de problemen die uw man in Armenië gekend zou hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet".

2. Over de rechtspleging

Verzoekers zetten in hun verzoekschrift een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uiteen, voegen ter ondersteuning daarvan een bijlage bij hun verzoekschrift en vragen de bestreden beslissing te schorsen.

Volgens artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers enkel bevestigen, hervormen of vernietigen. Dit artikel, noch enige andere bepaling geeft aan de Raad de bevoegdheid om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een dergelijke aangevochten akte. Overigens dient nog te worden gewezen op artikel 39/70 van dezelfde wet, dat bepaalt dat, behoudens mits toestemming van betrokkene, tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd. Wat al is geschorst, kan geen tweede keer worden geschorst. Het beroep kan derhalve in zoverre niet worden aangenomen.

3. Over de gegrondheid van het beroep gericht tegen de beslissing genomen in hoofde van eerste verzoeker

3.1. In een enig middel werpen de verzoekende partijen de schending op van de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de motiveringsplicht.

De verzoekende partijen betogen dat door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek werd geleverd naar hun situatie. Zij geven een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij stellen dat het Commissariaat-generaal niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft die de grond vormen voor de bestreden beslissing. De bestreden beslissing, zo stellen zij, bevat dus allerminst een voldoende motivering, en is op zijn minst niet geloofwaardig. Zij besluiten dat hieruit blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De verzoekende partijen doen verder gelden dat het duidelijk is dat de kans op bescherming van de plaatselijke autoriteiten niet reëel is omdat corruptie en “betalingen onder tafel” schering en inslag zijn. Bovendien kan men van een vluchteling niet verwachten dat hij een gedetailleerde beschrijving geeft van zijn reisroute. Er kan evenmin van een vluchteling verwacht worden dat hij stukken neerlegt teneinde zijn asielrelaas te staven, omdat hij in allerijl is moeten vluchten. Het feit dat de verzoekende partijen hun reisdocumenten achterhouden kan niet afdoende gefundeerd worden door de verwerende partij. Zij zijn via illegale weg naar België gereisd. Met andere woorden is het argument inzake het al dan niet bezit of gebruik van een Armeens paspoort ter zake niet relevant. Er dient geval per geval bekeken te worden naar de concrete omstandigheden van de zaak, wat hier niet gebeurd is. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van het Commissariaat-generaal.

3.2. In eerste instantie moet worden vastgesteld dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier. Uit dat administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten en nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen. De verwerende partij heeft de asielaanvragen op een individuele wijze behandeld, met in achtneming van alle dienstige elementen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de verwerende partij oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954) is derhalve geenszins aangetoond.

3.3. De motieven van de bestreden beslissing kunnen voorts op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat de verzoekers, die zich verzetten tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In de bestreden beslissing stelt het Commissariaat-generaal in eerste instantie vast dat geen enkel tastbaar bewijs werd voorgelegd van de problemen die verzoekers verklaarden gekend te hebben, noch van de verklaringen van eerste verzoeker bij de politie noch van diens opname in het ziekenhuis. Verder besluit het Commissariaat-generaal tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas omwille van de erg gebrekkige kennis van eerste verzoeker met betrekking tot zijn problemen en de ongerijmdheid van de verklaringen tussen de beide echtgenoten. De verzoekende partijen brengt hiertegen enkel het argument in dat men van een vluchteling niet kan verwachten dat hij stukken neerlegt teneinde zijn asielrelaas te staven, omdat hij in allerijl is moeten vluchten. Evenwel kan in alle redelijkheid, en onder verwijzing naar hetgeen desbetreffend hiervoor reeds werd gesteld aangaande de bewijslast inzake de asielaanvraag, worden verwacht dat een asielzoeker ernstige inspanningen levert om die stukken voor te brengen die zijn asielrelaas kunnen ondersteunen. Het feit dat geen begin van bewijs voorligt klemmt des te meer nu de geloofwaardigheid van het relaas op essentiële vlakken is ondermijnd ingevolge de vage en inconsistente verklaringen die de verzoekende partijen hebben afgelegd. De vaststellingen die de verwerende partij dienaangaande heeft gedaan zijn alle gestoeld op de gehoorverslagen en worden door de verzoekende partijen ongemoeid gelaten, zodat ze onverminderd overeind blijven.

Daarnaast kan niet worden voorbijgegaan aan de voorwaarde dat internationale bescherming, zoals dat ook in de bestreden beslissing werd gesteld, slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Ten aanzien van de vaststelling van de verwerende partij dat de verzoekende partijen nooit enige klacht hebben ingediend naar aanleiding van de incidenten waarvan eerste verzoeker het slachtoffer was, doen zij thans enkel gelden dat de kans op bescherming van de plaatselijke autoriteiten niet reëel is omdat corruptie en betalingen onder tafel schering en inslag zijn. Deze blote bewering is niet van aard om aannemelijk te maken dat de politieke autoriteiten onwillig of niet bij machte zouden zijn om bescherming te verlenen: zij hebben de taak om burgers te beschermen in geval van problemen, maar kunnen uiteraard niet optreden wanneer zij geen kennis hebben van enige klacht. In alle redelijkheid kon dan ook van verzoekers worden verwacht dat zij minstens een poging ondernamen om de bescherming van de autoriteiten in te roepen. In ieder geval hebben zij niet aangetoond dat zij zich niet zouden kunnen beroepen op de autoriteiten van hun land van herkomst, terwijl dit precies, zoals hiervoor reeds werd vermeld, één van de grondvoorwaarden is waaraan moet zijn voldaan opdat een beschermingsstatuut voortvloeiend uit de vluchtelingenconventie of uit de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen worden toegekend.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verwerende partij alleen al op grond van de hiervoor besproken motieven genoegzaam kon oordelen dat eerste verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming heeft aannemelijk gemaakt. Het motief met betrekking tot de reisdocumenten kan in die zin als overtuigend worden aangemerkt, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop

niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekers aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan. Het middel kan niet worden aangenomen.

4. Over de gegrondheid van het beroep gericht tegen de beslissing genomen in hoofde van tweede verzoekster

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat tweede verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot. Zij roept geen eigen motieven in en werpt geen middelen op die specifiek gericht zijn tegen de ten aanzien van haarzelf genomen beslissing.

Gelet op hetgeen sub 3 werd gesteld, kan ook in hoofde van tweede verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS